

Ahmet iek

- Şiirler -

Yayın Tarihi:

05.10.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ahmet iek

Eserleri:

Ah Kalbim!

Ah kalbim!
hani ta ezel vaktinde benimle beraberdin,
utangaç günahlarıma üfleyip saklayacaktın bir yara gibi,
sonuçsuz kalan varlığıma nokta olacaktın,
eşsiz öfkelerime akıl,
göğsümdeki kozalağa şule...
Ah kalbim!
her sabah pencereme konar kinayeli bakışların,
kah atlı kah yaya,
sen gittin ben bakakaldım karanlığına,
bir günah kadar tehlikeli,
hep umar oldum sana çıkan yollara,
sen beni sevmeyi nerde bıraktın...
Ah kalbim seni bir anlayabilsem!

Ahmet Çiçek

Ahmet Abi

Tasalanma yığidim, dert etme kendine
Zaman zor, insan zor bil Ahmet abi
Kabullen kaderi derdim ya hep sana
Varınca makama gör Ahmet abi

Esen şu fırtınada ilk durak sensin
Kozada tomurcuk, bahara kışsın
Şu sonsuz âleme bir damla yaşsın
Deryalar denizler dar Ahmet abi

Hayat işte bu ne verirse alırız
Her birini kendimizden biliriz
Şer olan her şeyi güzele yorarız
Her dua bir müjde der Ahmet abi

Tabip bilmez, derviş sormaz halini
Anlamak mümkün değil sevda dilini
Gönül dergâhımda sorsan birini
Gönlünde bir aslan var Ahmet abi

İşte gidiyorsun çare değil ağlamaklar
Durmaz içindeki bu sessiz çığlıklar
Bırak yarım kalsın yaşanmamışlıklar
Ölüm mü kalım mı zor Ahmet abi

Ahmet Çiçek

Arar Susarım

Beklerken aramadığım hiç bir köşe
Konuşurken susmadığım hiçbir insan kalmadı,
Yaşadığım tüm zamanlarda.
Toprağıma kara gülleri koyup,
Üstüme basıp gittiğin gün
Arar susarım.

Kirpiklerime doluşan yaşlara bile aldırış etmeden
Batan güneşle kaybolup
Aklarına karalar çaldığında
Susturur susmalarım.

Hatırladın mı oynadığımız oyunları?
Hatırladıkça, gençliğime sarılır ağlarım.
Koynumda saklarım,
Her sonbahar gelişinde.
Sonra, ölümler çalarım ömürlerde
Arar susarım.

Eşeleme küllerimi
Bulamazsın izlerini yarimin
Uğrama sınırlarıma
Açamazsın her defasında,
Kilit vurulmuş kapıları
Susar beklerim.

Çürümeye yüz tutmuş ömrüme
Bir damla merhem olmadın.
Omzuma yasladığın bakışlarınla
Hep arar oldun içindeki belkileri
Sakladın,
Zaten hep saklıydın içimdeki sende

Unutacak kadar mı sevdiğin?
Yoksa gidecek kadar mı?
Avuç içimde beslediğim kuşlar bile
İhanetine yenildi.
Şimdi, sensizlikte
Sırtımı geceye dayayıp;
Arar susarım.

Hangi alem göçtü içimde?
Hangi aleme göçtün?
Daha yangınımın külleri soğumadan
Boşaltıp sağanaklarını içime
Deli akan çağlayanlara tutunup
Arar susarım

Susuyor konuşmuyorum
Anlatamıyorum ki sensizliği
Yoruldum susmaktan
Yoruldum aramaktan...

Hayat çekildi damarlarımda
Ölümlerde arar...
Ölürken susarım...

Ahmet Çiçek

Arda Kalandan

Sen gittin ya,
Baktığım bütün saatler bir bir durmuş
Akrep seni yelkovan seni arıyor
Sen gittin ya,
Sevdiğim tüm insanlar ölmüş
Annem sen, avradım sen oluyor

Sen gittin ya,
Ölümler kapımda seni soruyor
Sende başlıyor, her şey sende bitiyor
Sen gittin ya,
Karanfiller, güller sen kokuyor
Sen açıyor papatyalar, nergisler sen bakıyor

Sen gittin ya,
Şarkılar, şiirler sus pus
Sözler yersiz sözler anlamsız
Sen gittin ya,
Bulut karlı dağlarım küs
Sağanaklar bile yangınım kifayetsiz

Sen gittin ya,
Yaralarım üfleyerek uyuyorum her gece
Sen sarıyorum dağılmış bedenime
Sen gittin ya,
Boş sallanır beşikler hece hece
Leylalar, Mecnunlar ağlar halime

Sen gittin ya,
Bir boşlukta büyüyor hayallerim
Bitti sevgili anlatamıyorum
Sen gittin ya,
Çamurlar çirkefler içindeyim
Ben kalsam da sensiz olamıyorum

Ahmet Çiçek

Aşk Vakti

Aşk vaktiydi, ama gitmeliydim.
Kalakalmıştı bedenlerimiz ayazlar altında.
Gece yarısı putlaşan bakışlarla,
Çiğ düşmüş bir çam iğnesinde,
Sen benden uzak ben senden uzak.

İçmek istedim her nefesini tek solukta.
Sakladım tüm duyguları moraran geceyle.
Utandım, dokunamadım koyarken ellerini ceplerime.
Yalnızlaştım, pusulasız yalnızlığında
Sen benden uzak ben senden uzak.

Kirpik uçlarında okuyabildim söyleyemediklerini
Kadehlere sığınan göz pınarlarında.
Korkunç bir alışkanlıktı benimkisi,
Seni seviyorum çıkmazlığında,
Sen benden uzak ben senden uzak.

Gitme vaktiydi, zamansız aşka susamışken.
Kıyametler kopuyor ayrılık oyunlarında.
Sonra korlaşır yalnızlıklar çam kokusu teninle
Salıncaklar kurarken ürkek yüreğinde,
Sen benden uzak ben senden uzak.

Ahmet Çiçek

Bayram

bayram, sabrın sonudur
kavuşmasıdır bülbülün güle
Yakup'tur kör kuyularda Yusuf gibi yaşamak
ateştir Züleyha'da
Kudüs'tür, Aksa'dır; hürriyete kavuşmak
bayram anadır;
en büyük sancısıyla seni, beni doğurmak
noktadır; güzel bir cümlede olmak
bayram kaderdir;
kül gibi rüzgara boyun eğmek
kardelendir; güneşe kavuşmak.
sabrıdır sonun;
bayram;
nihayetidir güzel bir ömrün

Ahmet Çiçek

Ben Bilemedim

Gözyaşların rahmet oldu gönül çorağıma
Kapisına kul oldum hak dergahına
Yağmur oldum, dolu oldum sevda ırmağına
İndirip yağmurları ben dolamadım

Ahmed'in ışığıdır peşinde koştuğum
Yusuflar rüzgarıdır bendini aştığım
Nuru ateşidir içinde piştiğim
Kararıp kora döndüm ben yanamadım

Batırıp güneşimi koydular kandili
Özünde yanmayan tanır mı kendini?
Karartır ruhları zamanın kör dili
Yırtıp perdeleri ben açamadım

Hava suyu çalar; nefes de ömrü
Kustursun varsın zalimin zulmü
Hangi puta sığmazki peygamber ilmi
Daldım deryalara ben bulamadım

Dön bir bak gölgene kime benziyor
Çizmiş seni Hüda rengin bozuyor
Kanıyla boyamış gerdan diziyor
Ağına takılıp ben saramadım

Ahmet Çiçek

Ben Filistin'im

Gülemem her bir fidanım düşerse yere
Nerede Davut; Süleyman nerede
Dağılmış ocaklar her biri yer'de
Sahipsiz yuvada ben Filistin'im

Zamanım yok yitik her an'ım
Tutulmuş köşeler mahpusta canım
Oynuyor vicdansız bitmez bu film
Yiğit kılıcında ben Filistin'im

Kol kırık, kanat kırık, mızrak kırık
Kırık her tarafım muradım kırık
Gülmeye muhtaçken bir tek hıçkırık
Akan her damlada ben Filistin'im

Toprağım acıda can çekişiyor
Bu mudur kanunu dil yarışıyor
Namertle muhannet hep sırnaşıyor
Yaşarım çağlarda ben Filistin'im

Mayam bu, hamurum bu değiştiremezsin beni
Sen yaşa kendini ben de kendimi
Bölemezsin kurşunla dinin rengini
Eğilmez başlarda ben Filistin'im

Yolum hak ise olurum kurban
Vurmuşum sırtıma ağırdır urban
Yardan ayrılamam geçemem serden
Bilenmiş dişlerde ben Filistin'im

Dağılmış kapılar pencereler boş bakar
Öğle bir ateş ki bu cümle alemler yakar
Bir damla ya Rab, merhametin nereye akar
Sana sığınanlarda ben Filistin'im

Değil miyiz hepimiz aynı Allah'ın kulu
Kul isek kul'a ne gelmez ki sonu
Narı cehenneme düşenin yolu
Dile gelen taşlarda ben Filistin'im

Sakın acımayın, sakın halime
Sanmayın bu ser eğilir zalime
Anlatır her şeyi bir tek kelime
Çekilen her ah'da ben Filistin'im

Ahmet Çiçek

Ben Gitmeden

ben gitmeden
selam söyle yağmurlarıma
çölde çiçek getirsin
ihtiyar bir kapıdan girsin içeri
kilitlerini açsın gençliğimin
iffetli aynalarda dokunsun saçlarına

ben gitmeden
zincirler vur baharlarıma
yüzün kalsın pencerelerimde
yasak bir şafağın kollarına at
eflatun çiçekler derilsin
üreyen yanlarıyla yeryüzümde

ben gitmeden
İşlanır mısın korkularımda
çoğalır mısın gözlerimin tenhalarında
sevinsem çığlık çığığa
ve birkaç damla merhem sürsem
yüreğinin kilitli kapılarına

ey yar
ben gitmeden
mecazını yitirmiş aşkların son satırına dokun
onunla büyülensin nağmeler
yıkılsın bentler
hercai gözlerinde arasam mı
Ötelere gömseler de umutlarımı
gülümşer misin
duyduğum her fısıltıda
gelir misin?
eylüle yağmurlar değemedi

Ahmet Çiçek

Ben Sen

Ben Nuh, sen tufanım
Savurup atsan beni
Ben İsmail, sen kılıcım
Dağıtıp bölseñ beni

Ben yağmur sen bulutum
Alıp götürseñ beni
Ben tohum sen toprağım
Örtseñ kapatsan beni

Ben külün sen ateşim
Yakıp bitirseñ beni
Ben kanın sen hañçerim
Deşip akıtsan beni

Ben yürek sen bedenim
Sarsan saklasan beni
Ben gülün sen dikenim
Batsan kanatsan beni

Ben yaz sen ayazım
Teninde üşütsen beni
Ben mendil sen nakışım
Atıp kirletseñ beni

Ben dağ sen balyozum
Vurup kırsan da beni
Ben mahkum sen fermanım
Asıp kessen de beni

Teninde üşürken,
Fermanın idamım olur.
Bulut yağmura döner,
Tohum toprakta büyüse de
Kapanmayan yaralar vardır
Unutulmaz...

Ahmet Çiçek

Ben Şairsem

Ben şairsem güzelim,
Gözlerine yazarım hep şiirlerimi
Ellerine,
Saçlarına,
Kirpiğinin ucuna
Bir tek bakışına
Hasret kokuşuna
Saçlarıma dokunuşuna
Yüreğinin tenhasına yazarım

Ben şairsem güzelim;
Hoyrat sevdalarım yazarıım
Göğsümde sıkışıp kalan ayrılık türkülerine
Kirlî denizlerime dokunuşuna
Ya da zümrüt gözyaşına

Yanıltmasın seni bu öksüz duruşum
Her güle dokunamayışım yanıltmasın
Umutlandırır her ırmağı
Gözyaşım yanıltmasın
Şana tutundukça ağırlaştı yeryüzüm
İstiyorsan ellerine dökeyim
Damarımda akan ırmağı

Şimdi sen söyle
Ben şairsem güzelim
Gene gözlerine yazacağım kanlı şiirleri
Bil böyle

Ahmet Çiçek

Beni Sen Öldürdün

Say ki...
Beni sen öldürdün
Çatır çatır kopardın içimde büyüyen fidanları
Köklerimde biriktirdiğim yağmur damlaları hasretine yol aldı
Yazılmamış mektup gibiydi sözlerin
Hangi hikâyeme eklesem bilmem ki
Büyük harflerde as, küçük sularda öldür dedim.
Say ki..
Beni sen öldürdün
Yalnızlığına terk edilmiş koca bir şehir gibi
Çimenler üstünde kaybolmuş yaprak yaprak
Şokaklarında kayboldum duygularının
Küçülen adımlarıma bir isim bulamadım
Yetişemedim arkanda kefenlenmiş bedenimle
Yalnızım işte
Yalnızım bu şehirde

Say ki...
Beni sen öldürdün
Kilitli kapılarına mecbur ettin pencerelerimi
Gölgesiz ağaç altında ağlayan çocuk masumluluğu gibi
Son masum parçalarımı da döktün yerlere
İnkâr etme beni sen öldürdün...

Ahmet Çiçek

Benim Değil

Papatyalar kokar çocukça bir coşkuyla
Her bakışı yedi iklim yaprağında doğarmış
Rüzgâr alır saçlarını dalgın bir kuşkuyla
Meğer gözlerin girilmez bahçe imiş
Papatyalar kokar çocukça bir coşkuyla

Aşktandır bu delilik her basamakta
Zindanına yürürken var mı Hallaca varan
Ağlamayı bilmeyen gönül susamakta
Bitsin artık şairlerin yüreğinde kararan
Aşktandır bu delilik her basamakta

O eski çağlar yüreğimde güller büyütür
Benim değil hiçbirini kanlı bir bahar gibi
Mendil mendil kül toplarım hayalin ölür
Alevlenir beyazım siyahla kapanır gibi
Benim değil hiçbirini kanlı bir bıçak gibi

Ahmet iek

Bilesin

Bakmayın mevsimlerin rengârenk duruşuna
Arş'ın sonbaharındadır ruhumun çocukluğu
Bakmayın iklimlerin büyülü oluşuna
Nur ile açan bahçemi örter ölüm çokluğu

Damla damla kururmuş yıldızlar ve deniz
Biliyorum çarpacak bahçemin çeperine
Gömdüm; o zalim kanlı dikenleri kefensiz
Darağaçlarında sızıyor ölüm her seferine

Ey ömrümüm sırrına nail olmuş yer ve gök
O devrik ömürlerde kırılan bir ok gibisin
Damıt yağmurlarını; as ve tenime dök
Öfken binbir gece uğultusudur bilesin

Ey gönlünü yenilgiye kaptırmış son bedevi
Ateş düştü içime çöllerin buğusudur
Kaktüsün gövdesinde kül oldu mum alevi
Boynumda taşıdığım ayrılık ağusudur

Ahmet Çiçek

Bir Gidiş Son Bakış

sen gittin,
farkı kalmadı içimde olanlarla içimde ölenlerin
bir düşe yatmışlığın uyusukluğu kadar sabahlarım
kavisli güneş sisteminde yaşanıyor oysa her şey
bir ayrılığın ölümü mesela
sözcükleri ayıran birkaç virgül örneğin

sen gittin,
gökyüzünün aydınlığına olta atar yalnızlığım
bizden kaçırılmış bir mutluluğun edilgen haliyim artık
dünden gelen yüklü kavgalarım var
kalabalık içinde üryan bırakılmış baş harflerimiz
adına kodlanmış, tevil edilmiş
sırlanmış...
adın asılı kalmış yaz yağmurlarında

sen gittin,
yapraksız bir ağaç gibi çırılçıplak
okyanusa gömülen gemi kadar çaresizim
aşka yazılmış sarhoş şarkılara meze
bir bıçağın izi kadar değersizim

sen gittin,
vakitli vakitsiz
artık kar yağmıyor Erzurum'a
İstanbul bana küs
ardına düşen bakışlarım sırtıma yük
hükmüm kalmamış
ne bir oğula
ya da bir kıza
idama mahkum doğmamış kadınlar gibi çaresiz
her bir hücrem
her bir değişim
ipte asılı duran gövdeme dokunuşun
bilirsin ya sen benim gökyüzüme düşen Samanyolu'msun
bilirsin ya sen benim yeryüzüme vuran ay ışığımsın
bir ad
bir adak
bir adanmışlık kadar sadık her şey
bilirsin ya sen benim en büyük çaresizliğimsin...

Ahmet Çiçek

Bir Öksüzüm/ablam

Ben ölümüm sen hayat
Cana can katan sensin
Ben rüyayım sen gerçek
Ölmeyen ölümü ne bilirsin

Ben yorgun bir tay gibi
Sen dinlenmiş dörtnala
Kondur alnıma gülüşlerini
Yaşamdan ölüme beş kala

Tabutumu bekler yol ayrımların
Kuytu gövdemi yakıp gitmişsin
Yuvamı çalar ölüm gözyaşların
Asırlık ocağı yıkıp gitmişsin

Beynimde coşan serseri kan damlası
Toprağına sokulsam ne değişecek
Ömrümün en kısa, acının en tazesi
Yüreğimdeki öksüz yine üşüyecek

Ahmet Çiçek

Bizim Sefil

Pazarlar kendini, satamaz bir türlü,
Beş para etmezsin kendin kal sefil,
Hemi çok partalacı hemi de kültürlü(!)
Hayattan ders almamış haddin bil sefil.

Pire gibi cüsseyle deve görür kendini,
Had bilmez hadsiz, aşmak ister bendini,
Akşamdan kalmadır bulmuşsa dengini,
Pireyi deve sanıp kurulur bizim sefil.

İşe gider iş bilmez yalandır felsefesi,
Ben daha dün diye başlayan her cümlesi,
Bilmeyende sanır ki Tebriz'in Şemsi,
Kuklaya maşa olmuş şu bizim sefil.

Yığınla yük sırtında farkı yok aldanmış,
Kallavi iki sözle kusursuz cevher sanmış,
Kurt musun koyun musun? ayıyı dost bellemiş,
Kış değil dört mevsim uykuda bizim sefil.

Her çöplükte dolaşma, dikkat et ayağına
Diken batar, b.k bulaşır laf gelir bıyığına
Seni de kimler gibi imamın kayığına
Tersine bindirseler kible bilir bizim sefil.

Ahmet Çiçek

Dua

Allahım neyse halim çıksın falım demiyorum
Halim belli fala ne gerek
Ömrü tükettik sonu biliyorum
Bana benden öte sade sen gerek...

Yunus'ça söylenmiş çokça sözüm var
Huzura duracak kara yüzüm var
İstemem ikbali buna razım var
Bana benden öte sade sen gerek...

Ahmet Çiçek

Elif

Öğün ey aşk masalı, gönül sarayı öğün
Ayrılığın o sükût merdivenleri gözyaşımdı
Zindanıma yürürken Elif olsun sözlerin
Seni o merdivenlerde bekliyorum şimdi

Ömrümü avuçlarına sığdır derin bir kuyuda
Azad et feryadımı devrilmiş dilime
Kardelenler büyüse de kızıl saçlarında
Öncü bir kıyamette ay dolar mendilime

Vadide Elif, doruklarda baharsın
Beni naçar eden o günün mahşeri
Dalga dalga büyüyen Kербela yansın
Şairin kanlı coğrafyasıdır siyah gözleri

Elifim ruhumda bir nakış sanki
Oysa ben kalbimin yangınına yürüyorum
Elifim gözümde gülistan sanki
Ruhumda gül kokan Elif görüyorum

Ahmet Çiçek

Erzurum Garı Yarımdir

Erzurum garında bir sabah erken
Ayrılık kuşları çekip giderken
Darağacına henüz vakit var iken
Beni bu şehirde bırakıp gitme

Erzurum garında bağdaş kurmuşum
Bir Söğüt dalına yoldaş olmuşum
Gelenden geçenden adın sormuşum
Beni bu diyarda bırakıp gitme

Erzurum garında üryan ayrılıklar
Böler bıçak gibi hain karanlıklar
Hangi eli tutsam hep ayrılık var
Beni bu yerlerde bırakıp gitme

Erzurum garına güneş doğmazmış
Yarla giden bahar geri gelmezmiş
Yüz yıllık mesafe kimse bilmezmiş
Beni sensiz bırakıp gitme

Ahmet Çiçek

Erzurum Gibi Ol

Erzurum gibi sev,
Yedi kapısına örülmüş bir ağ gibi,
Zamanlarıma kilit vur...
Ruhumun neşterini bile ellerinle,
Erzurum gibi ol,
Sokaklarında kaybet mazlum kalan evlerimi,
Giriş kapılarım gözlerine hapsolsun...
Bahçelerim gölgelensin kirpiklerinde,
Buzlu havalarım çözülsün ilkbaharlarında...
Erzurum gibi sev,
İlmek ilmek, nakış nakış,
Dün gibi...
İkiye böl sinemi,
Sakla benim için en vefalı yerini...
Erzurum gibi ol,
Gündüzün nuruna,
Gecenin ruhuna at beni...
Biraz siyah ve beyaz olsun,
Kaldıysam eğer, yerlere dök beni..
Ve hala orada birkaç tomurcuk,
Biraz gülkuruşu,
Biraz da ayrılığın nefesi olsun...

Erzurum gibi ol,
Sana giden yolların ayrımı,
Kıyamadığım teninin rengi,
Okşa yüreğimi annem gibi,
Sev beni,
Erzurum gibi...

Ahmet Çiçek

Erzurum'a Ağıt

Aşk; güneşle karın buluşmasıdır Erzurum'da
Arıyor bu çaresizlikte gözlerim gözlerini
Bir tutam boşluk kadar yer kalmadı bende
Ben miyim sende kalan; gör hallerimi

Kulaktaki her sesin sebebisin Erzurum
Satır başlarında bekleyen yar gibisin
Dağıttığın rüzgârın perişanlığı kadarım
Sen misin bende olan; güneşte kar gibisin

Örtmüş gökyüzümü; ufkum görünmez şimdi
Suskunluğum mahşere kadardır bilesin
Gelmeyen baharda sancısız yarayım şimdi
Ya ben sana varayım ya sen bende kalasın

Ahmet Çiçek

Eski Yalnızlığım

ey eski yalnızlığım şimdi neredesin?
kuraklık kavurdu boşluklarını ellerimin
avuçlarım ölü ruhlariyla taşı
dalgın bakışların eyvahı mıydı içimde büyüyen
yoksa yalnızlığa çağ açan yerde misin?

ey eski yalnızlığım
gözlerin var mıydı senin
görebilir miydi ruhumun
yalnız açan çiçeklerini

kalbin duruyor mu yerinde
damla damla kuruyan ırmaklarıma
gölge olabilir mi
paslı kilitlerde uçarı bir hava damlası gibi

ey eski yalnızlığım şimdi neredesin
neden hep eylülde geliyorsun
bir gün kum saati
bir gün yaşlı bir çağ
oysa zaman tükenecektir
ve kaktüslerin dilinde dolaşan
son perdesin...

Ahmet Çiçek

Eylül

eylül,
kavuşmaktır giden kuşlara inat.
dökülmektir yaprak yaprak gözyaşlarında.
saklanmak,
bir ağaç arkasında dönmeyene hasret.
eylül,
kavuşmaktır gelmeyen sevgiliye inat...

Ahmet Çiçek

Garibin Hikayesi

Ben asık suratına tokat yemiş
Düğmesi kopuk bir öğrenci
Gelene gidene eyvallah demiş
Bir tepe yamacıyım
Sen, dağ zirvesi
Kartvizitli babanın kızı...

Ben, noktası konulmamış kitap türüyüm
Anlatacak çok Őeyim yok aslında
Öteden beriden
Kafiyeli cümlelerde ağlarım hep
Bir Şiirin en yorgun haliyle
Kaldığım yerden direnmek
Sen, öznesiz cümlelere yüklenen yüklem
Sen mana, sen sebep...

Ben, sonbaharım, kışım
Soğuktur yüreğim
Dere yamacına tünemiş değersiz bir bitki
Farkında değil kimse benim
Sen, tüm iklimlerin ferisin
Sen bahar, sen sebep...

Oysa ne mutluyduk ikimiz
KeŐke gene parasız olsaydık
Paylaşsaydık ...
Ben tökezlerken
Sen koşar adım uzlaştın yüreğimden
Sen ihanet sen sebep...

Ahmet Çiçek

Garip

Gitmek olur hep bu gelmeler
Çaresiz,
Şon bulur ayrılık zamanları
Ölümlerde günahlar çalar,
Günahlarında ölümler ararım
An olur zamana dolar
Zaman olur kör olurum
İhanetine yenilip,
Bağlanırım bir tek cigaraya
Ayaz kalır güneşlerim
Ve gitmek düşer payıma...

Yolcusuz bir gemi gibi,
Boş bakar gözlerin.
Heceler ismimi
Anma bir daha
Sorma adımı ...

Unutma!
Bu toprakta bir garip yatar.
Garibim,
Hoşçakal giden sevgili, hoşçakal
Avuçlarımda bir tek dokunuşlar kaldı
Sonra yalnız kalışlar var her yol ayrılığında
Zaman da çare olmadı
hoşçakal...

Ahmet Çiçek

Gel...

Sevgilim, gittiğin gün yıllarım oldu
Gün doğsun, gün batsın her anımda gel
Kevser havuzunda sönmeyen kordu
Yazılan yazgıya aldırmandan gel...

Üstüme devrilmiş koca Uhud Dağı
Dağları eriten ateş ol da gel
Bir bir kırdılar tuttuğum dalları
Kanımı akıtan hançer ol da gel...

Sevgilim, ver günahını ödülüm olsun
Yanayım cehennemde cennetimde gel
Gel ki öyle bir gün bu aşk son bulsun
Üstüme topraklar atıldığında gel...

Sevgilim, kuralım gel gönül mabedini
Karanlık gecenin kuytusunda gel
Gördüğüm rüyadan uyandırma beni
Günahsız yavrular uykusunda gel...

Gel sevgilim, kurduğum her cümle sonunda
Gel, Mekke'nin feth olduğu o güzel günde
Aşkların en yücesini yaşadığım sende
Sonuna koyduğum noktasında gel...

Ahmet Çiçek

Gelgitler

her giden biraz yalan
her kalan biraz yarım
sen mi gidesin?
yarım kalanları tamamlamak için...
ben mi gideyim?
senden kalanları toplayabilmek için...
belki bir roman kadar kalabalık yalnızlığımız
belki bir masal gibi sade
ne dün gibi kalabalığımız artık
ne yarına asude...
dünde yaşanmıyor her şey
yarına kalır bazen
bugün dün gibi geç
dün yarın gibi erken
ne erkensin aslında
ne de çok geç...

Ahmet Çiçek

Gideli

...gideli
aynalar yüzüme eski
sakallarına karışmış şiirlerim
sığıntı gibi yaşadığım bir bedende
gömleklerim kolalı
...gideli
göç başladı tenimde yarım yamalak
gittikçe artan korkulara tutundum
değeri kadar bir sigaranın eskiyerek
...gideli
sularım eskimiş, yağmurlarım kirli
yol aldım gözlerinde eey yaar!
hasretin çıkıyor karşıma yakılmış köy gibi
ayak izlerin kalır gözlerimde eey yaar!
...gideli
beyaz tenli güvercinler pusu kurar yüreğime
sürülmüş duygulara dört duvarım
idam mahkumu her yanım
sustum
sustum ki büyüsün mevsimler
yetim kalmasın sevdalar
hoş çakal...
bende kalana hoş çakal...

Ahmet Çiçek

Gidendir Sebebi

Ne aynı yolun yolcusuyuz
Ne de aynı derenin suyu
Ne gidilecek yol kaldı artık
Ne bedende can suyu
Ne aynı sayfaya bakar yüzümüz
Ne aynı şiirin duygusu
Ne söylenecek söz kaldı artık
Ne de gidendir suçlusu

Ahmet Çiçek

Gidenler

Biri kalbimdeki kurşun,
Biri sırtımda hançer
Biri ezeliime düşman
Biri ebedime korku

Biri aldı sebebimi
Biri sonucumu
Biri çarparak gitti kapılarımı
Biri bölerek sevdalarımı

Biri küllerimde boğdu beni
Biri günahlarına sattı
Biri ateşinde yakarken
Biri ihanetine kattı

Ahmet Çiçek

Gitme

Savurup her sahifesini ömrün;
Parça parça etmek midir?
Hayaline ekmeyi banıp;
Acıma tuz basmak mıdır?
(Gitmek)

Gitme.
Madeni bakışlarına hasret bırakma.
Sevgileri yasaklayıp;
Üstüme yükler yükleyip;
Gitme.

Habis hastalıkları avuçlarıma koyup;
Koparıp en narin yerinden ömrümü,
Kabus dolu fırtınalara savurup;
Tapınaklarda bir yudum ışığa
Hasret koyup;
Gitme.

Sen gideli,
Hasır şiltelerinde uyudum gecelerin.
İmparatorluklar yıktım hoyratça.
Yavan ekmekler budadım,
Kan damlası gözyaşlarına.

Ser ölü toprakları üzerime.
Mezarım ol, ört beni.
Çatlat, ne varsa şu yeryüzünde.
Ne olur...
Ne olur gitme!

Ahmet ÇİÇEK

Ahmet Çiçek

Gittiğin Yerlere Beni De Götür

Esmer teninde ruhun taşkın sel
Gittiğin yerlere beni de götür
Gitmekse son çare diyemem ki kal
Gittiğin yerlere beni de götür

Kirpiğinin ucuna aklımı kurban ettim
Şu divane gönlümde nice güzeller attım
Ben seni ruhuma düğüm düğüm nakşettim
Gittiğin yerlere beni de götür

Yıllardır gitmişliğin bir gün mesafesinde
Bak çalıyor türkümüz iki vakit arasında
Ya al beni burada ya kal gözlerimde
Gittiğin yerlere beni de götür

Ahmet Çiçek

Göç

Hadi gel,
Bir bardak demli çayım var,
sen içerken ben şiir yazarım sana,
Yeni kelimeler dökerim avuçlarına,
Susuzluğunu dindirecek yağmurlara dualar ederim,
Belki yaralarına üflerim usulca,
Eskimiş gömleğimle silerim gözyaşlarını,
İçimde bir yerlerde ırmaklar akıyor,
Al sana veriyorum,
Uzaklarına gömersin belki,
Sen hiç susmasan ben konuşmasam,
Ey yaar farkında bile değilsin bu ölümün.

Hadi gel,
Bir damla kanım var,
Sen akıtırken ben gözlerinde kaybolurum,
İşte sana sonsuz bir göç,
Ben senin sandığından çok değilim,
Gözlerime baktığın kadarım,
Dudak kenarına bıraktığın öpücük kadar,
Yusuflu'un Züleyha'ya yettiği kadarım,
Yokluğum bir şey eksiltmez zaten,
Harfleri silinmiş bir isim kadar,
Sen hiç susmasan ben konuşmasam,
Ey yaar farkında bile değilsin bu ölümün.

Ahmet Çiçek

Gözlerinde Kaybolduğum Aşk

Dola boynuma sirmalarını
Kurumuş yaprak edasıyla,
As beni, idam et.
Kahkahalarınla ölmek
Kahkahalarına ölmek,
Kırık kalemin, zünnarın olmak.

Seni bir tek satırlarım mı bilecek?
Hangi aşk bu fırtınaya dayanabilir sorarım?
Bu mudur kaderim?
Al beni eksilt, bitir;
Ne varsa.
Kıvılcımlarıma parmak basıyorsun.
İziñ ver de tutuşsun,
Yağmurlar yağmadan.

Ey sevgili!
Kayboldum,
Gözlerinde beklediğim puslu havada
İndir oklarını,
Yok et, canımı acıtan zehri aşkını
Bekledim, beklenmedik zamanlarda
Palazlanmış aşklara sığınırken.
Acımdın
Acımadın
Acıttın

Ahmet ÇİÇEK

Ahmet Çiçek

Gözlerinin Sürgünü

İşli camlar ardında sessiz acılarım vardı
Ömrüm katre katre buhar olur akardı
Neden sonra dağılır ruhum; titrer, üşürüm
Hasretin yangın olur yüreğime dolardı

Gözlerinin sürgünü bahtıma kara kıştı
Bu sürgün eşiginde can damarım sıkıştı
Damarımda kan, gözümde dökülen yaştı
Yok ağlamıyorum hasretin gözümde taşı

O ıssız tenine usulca uzatsam ellerimi
Kırpığınle temizlesem kirlenmiş denizimi
Islak bir rüyada kimler çaldı yüreğini
Bırak kalsın göğsümde uyuyan ellerini

Kırk yıllık bu ömre kefen biçmişim
Ağlar, kör kuyularda Yakup olmuşum
Karanlık gözlerinde yalnız yürüsem
Yusuf'un zindanına talip olmuşum

Ahmet Çiçek

Gülüm

Gülüme değen yeli atıp savururum
Dalını eğen eli tutup deviririm
Gülüm hep öyle kalsın ben dikenini olurum
O adanmış adaksa kurbanı ben olurum

Gülüm gülüm demeye doymadım, doyamadım
Yazımı ayaz etti kıymadım, kıyamadım
Gülüm yerden biten ot, ben değerin bilirim
Yeter sen çağır beni nerde olsan gelirim

Gülüm yüzün dön bana başın yere eğme
Yer utanır ancak her damla gözyaşında
Gülüm sen ağlasan da gözyaşın ben olurum
Varsın aşk sende kalsın zehrini ben içirim

Dağımda eriyen kar başına yol bulurmuş
Kanmadan içemezsin bülbülün gücenirmiş
Gülüm, ölüm gelirse mezarın ben olayım
Seni öyle saram ki mahşere dek seveyim

Gülüm güller güzeli, gülşenin cennetimdir
Bittiğin toprak yurdum tenin esaretimdir
Gülüm, dikenlerinle gel razıyım her haline
İşlemişim adını ben ömrümün gergefine

Ahmet Çiçek

Gülün İhtilali

Giden gitti; kırıldı gülün mahzun dalları
Delisiyim gülün; hasretiyle ağlayan
Hangi tutku derebilir yanağında alları
Ağlıyor yüreğimde o kocaman çağlayan

Sen ki kumrulara eşlik eden yabancı
Yükün ağır, kirlenir uykularda toprak
Sen ki burçlar yıkan ey esrarlı hancı
Ağır gelir bu limana bir dal ve yaprak

Oysa ben harcadığım onca menzili
Şürüyor küf kokulu yollara zaman
Öfkeli bir çocuktur gülün ihtilali
Arıyor saçlarımda dudakların ve ellerin

Soğurur özünde yaprağın çekilmiş suyu
Dalında taşır insanlığa son hayali
Serseri bir diken ile vurulmuş şu kör kuyu
Oluk oluk övgüler sunan bahardandı ahvali

Ahmet Çiçek

Haberin var mı?

Senin şehrinde ayrılık vardı
Uzaktan bakardım haberin var mı?
Kalbimin enkazını yalnızlık sardı
Uzaktan severdim haberin var mı?

Seni öptüğüm yerde başladı her şey
Karanlıkta ılık çalmak gibi bir şey
Bin yıllık eyvahta yaşandı son şey
Didik didik aradım haberin var mı?

Ne sonbahar sarı ne yeşildir ilkbahar
İçimde biriktirdim paramparça insanlar
Umutumu çöllere taşıyan şu ırmaklar
Götürdü bizi bizden haberin var mı?

İçiyorum sesini dudaklarına mahpus
Gözlerin zindan, ağlama ne olur sus
Tek damla 'mey' ile zehirlenir okyanus
Çivi çiviye söktü haberin var mı?

Gözlerin boşluğa akan bir intihar
Al götür beni ıssız kollarında sar
Kuruyan yaraları unutana kadar
Yeminliydik geceye haberin var mı?

Ahmet Çiçek

Hamuş

Ne zaman içime çeksem,
Sana varıyorum her yoklukta.
Artık herhangi biriyken,
Renkler hep gri,
Gündüzler kara.
Gidenler ise zaten yoklar.

Suşuyorum duymuyorsun
Bağırsam hiç...

Koca bir dolunay mı alıp götürdü bizi,
Sabaha çıkmazdı zaten.
Takvimler kör,
Saatler topal.
Bu limanda hiçbir vapur kalkmamışken.

Suşuyorum duymuyorsun
Bağırsam hiç...

Paslı hançerleri saplayıp,
Kaçyorsun her defasında.
Öyle seyrediyorum,
Sessizce ağlayarak.
Baktığım pencereler ya karanlık,
Ya da insansızdı.
Bağırmak istesem korkarak,
Duymazsın biliyorum.
O Elif ki ölüyordu karşımda,
Mahremine dokunmadan.
Ve,
Tek suçlusu bendim.

Zaten aynı toprakta yatacağız,
Biriken her damla gibi.
Sana karışmak isterim,
Sana gelmektense.
Al artık,
Geri veriyorum.
Tamamlayamadık nasılsa,
Diğer yarımı da içine gömerek.

Şimdi,
hangî duvara sırtımı dayasam,
Verdiğin öteberiler yanımda duruyor.
Omuzları çökmüş ceketimde,
Yıpranmış bir mektubun,
Son cümlesini okuyorum,
Ya sonrası,
Onu bilmiyorum...

Ahmet iek

Hayal-i

Kalem kalem çizgi misin sen nesin?
Resim desem tuval desem değilsin.

Cevher cevher maden misin sen nesin?
Altın desem elmas desem değilsin.

Nota nota beste misin sen nesin?
Şarkı desem şiir desem değilsin.

Sayfa sayfa yaprak mısın sen nesin?
Defter desem kitap desem değilsin.

Yudum yudum şarap mısın sen nesin?
Kadeh desem bade desem değilsin.

Duman duman efkar mısın sen nesin?
Merhem desem şifa desem değilsin.

Kabus kabus rüya mısın sen nesin?
Gerçek desem hayal desem değilsin.

Gıdım gıdım umut musun sen nesin?
Sevda desem keder desem değilsin.

.....
.....

Ahmet Çiçek

Hayat Oyunu

Gel çizgiler çizelim,
Kim öteye geçecek?
Gel oyunlar oynayalım,
'Kim ötekini ağlatacak.'
Ağlayan ben, ağlatan sen oldun.

Gel savaşlar başlatıp,
Solukları keselim.
Taze avuçlar arayıp,
Hıçkırıklar koyalım.

Gel çadırlar açalım hayatın en zirvesine.
Gel kaftanlar biçelim bedeninin en zerrisine.
Gel dehlizler arayalım sevdanın en kuytusuna.
Arayan ben, kaybolan sen oldun.

Gel kaderler paylaşıp,
Yükler yüklenelim.
Çırılçıplak koşup,
Ölüme yönelelim.

Ahmet ÇİÇEK

Ahmet Çiçek

Hayrım Yok Kendime Bile

bilir misin,
yakup'un ıslak mendiliyle silerim gözyaşlarımı her akşam,
yunus'u susturan rüzgar bana da uğruyor arada bir,
eyyup'u yoklayan yara içirimde bir yerlerde kanıyor,
ne kadar kavuşamamış varsa ağlıyor yüreğimde,
bir varmışım bir yokmuşum gül bahçesi gözlerinde,
sensizim ya ondandır işte.

bilir misin,
bedrin gül kokulu okları canıma saplanır her kaybettiğimde seni,
her köşe başında sen çıkacakmışsın gibi gözlüyorum dünyayı,
tarih sayfalarında mı bulacaktım ürkek bakışlarını,
biter mi dersin acılarım hani ibrahim'i sevdiren ateşim olsun,
ah beni bu akşamlar mahvediyor seni ne zaman düşürsen aklıma,
sensizim ya ondandır işte,
sensizim ya,
hayrım yok kendime bile.

Ahmet Çiçek

Hüznüm Feryadım Olur

Ben bu elden gider isem
Adım kalır
Sanma ki sessizliğim
Ve çaresizliğim
Ardımda kalır

Ben bu elden gider isem
Alır giderim esmer zamanlarımı
Ya sen bana şafak olursun
Ya da ben ışığın olurum
Ben bu elden gider isem
Hangi yanımda kim bilir
Hüznüm feryadım olur

Ahmet Çiçek

İçimdeki Sen

Uzat ellerini,
Dokunsun ruhuma gözlerin.
Başlasın sevişmeler
En derininde korkularımın

Yak bütün anıları
Gecenin en karanlığında
Aydınlansın tüm alemler
Şu kainat yumağında

Sırım gibi yağmurlar altında
Ayaz ışıklarında hayatın
Aç kaldım, susuz kaldım
Yitik hayalinle beslendim

Roman sahnelerinde yaşadığım,
Su birikintisinde aksini görmekten korktuğum,
Satır aralarında büyüttüğüm sevgili!
Biliyorum, hep oradasın.
En kutsal yerindesin.

Ahmet Çiçek

İncitme

Gayri layık değilsen gülşene
Ne dikenine dokun ne gülü incit
Bir şarkın, türkün yoksa gönlüne
Ne sözüne dokun ne dili incit

Sönmeyen kordur ayın, yıldızın
Yaşamak-ölmek gibi gecen gündüzün
Bilinmez son ise dinmeyen sızın
Ne gönlüne dokun ne ruhu incit

Sesini yitirmiş rüzgâr misali
Yorulmuş yol bulamamış sevda masalı
Yazlarım gecikir baharsa yaralı
Ne tonuna dokun ne yeşili incit

Yaşamdan ölüme ne kalır elden
Ak gerdan dökülür kara gözlerden
Kim vurduya gitmesin aşkımız derken
Ne sineye dokun ne teni incit

Ahmet Çiçek

İstanbul'a Benziyorsun

karanlıkta önüme çıkan belirsizlik,
adını yazdığım pusula,
tek korktuğum,
hep korktuğum,
sesine koşmak...
istanbul'a benziyorsun,
yüreğin duvar, ellerin kelepçe,
gökyüzün kan ağlıyor,
doğuştan yaralı, doğuştan günahkar...
ey şehrin günahkarı!
pruvasız geminde kaç yetim, kaç günahkar var?
ey şehrin günahkarı!
sana mı düştü mesafeler,
sen de mi tutuldu sevdalar,
sen de mi tutuştu nâr-ı cehennem...
istanbul'a benziyorsun,
göçlere tok kimsesizler mezarlığı,
kapıya koşup eşikte oturanlar,
gün inesiye dek eşğinde otursam,
korkma kalabalık etmem.

Ahmet Çiçek

Kara Gözlüm

Kara gözlüm
Hangi ara yüreğime yürüdün
Lal olur dudaklar lal oldu sözler
Ruhumu kör bıçakla ikiye böldün
Bıçak mı hançer mi o kara gözler

Kara gözlüm
Mevsim hazan olmuş Gülşen tarumar
Gönül yarı ister gönül hep umar
Akar yüreğimde kesilir damar
Kan mıydı pıhtı mı o kara gözler

Kara gözlüm
Kırdım şarap şişesini unuttum yüreğinde
Ateştedir bedenim ruhum zemheride
Öyle bir kördüğüm ki tanrılar divanında
Sihir mi bade mi o kara gözler

Kara gözlüm
Salınır endamlar tutuşur yürek
Sanma unuturum sanma bilerek
Olur da gidersem acı çekerek
Hasret mi sıla mı o kara gözler

Ahmet Çiçek

Korkularım

Hangi gölge sahibinden koparılabilir?
Hangi gece güneşi doğurabilir?
Hangi soğuk içimi üşütebilir?
Hangi tutku beni senden alabilir...

Hangi cam kırığı çizebilir kalbimi?
Hangi pişmanlık geri getirebilir seni?
Hangi düzen yok edebilir her neferi?
Hangi mürit dayanabilir ben gibi...

Hangi çöl dalga yaratabilir pervasız?
Hangi kanatsız uçabilir umutsuz?
Hangi dağ dayanabilir sevdasız?
Hangi dal kırılabilir izinsiz.....

Hangi kabuk özünü arayabilir?
Hangi sürüngen yiğit ruhunu ısırabilir?
Hangi korku halka halka bölebilir?
Hangi taht sonsuza dek sürebilir...

Hangi od İbrahim'i yakabildi?
Hangi kin Mevlana'yı kandırabildi
Hangi eğri Yunus'u caydırabildi
Hangi aşk, ruhları beden tuzağından kurtarabildi?

Hangi ben ben olabildi...
Hangi sen sen olabildi...
Hangi biz biz olabildi...

Ahmet ÇİÇEK

Ahmet Çiçek

Leylim

Ne yana dönsem kırılğan bir günün kıyısında
Nasıl da tutuşturur teninde yüreğimi
Perdeler kanatları bir yoksulun evinde
Bin parçaya bölüyor ağlayan yetimleri

Ne yana baksam kırılmış bir gülün kanadında
Neden bir muammaya kurban ettin umudu
Bir dağ türküsüdür ellerin kalır koynumda
Susuz bıraktı beni, ırmaklar içimde soludu

Leylim, orda bir yol var kaybolan ufuklarda
Vuslatın kapısı sonsuzluğa dayanır
Sussam ağlayan kör pencerelerde
Ah çeker doruklarım kuyular kurumuş sanır
Leylim, benim değil gözlerin تنها gecelerde

Ahmet Çiçek

Nafie

Güzelim, sende dağlarını dumanlar bürür
Suları çekilmiş göle dönersin
Kalbindeki sızı kör kurşun olur
Geldiğin yere geri dönersin

Güzelim, sende devranın tarumar olur
Sahili değişen deniz olursun
Kapanır perdeler fasıl son bulur
Ölüyü bekleyen mezar olursun

Güzelim, gün batar, gece gözlerinde demlenir
Adım adım biter ömür türküsü
Boşuna bekleme o gün de gelir
Hüsrarla son bulur her aşkın öyküsü
Acıyla son bulur her gülün öyküsü...

Ahmet Çiçek

Ne Olur

İçimde filizdi bağ bostan olmuş
Kırılır dallarım toprak kurumuş
Tükendi umutlar bu dem son bulmuş
Sevse ne olur sevmese ne olur

Züleyha'da her zerre Yusuf olmuştu
Mecnun Leyla'sında çöle dönmüştü
Kerem'e yüz tuttum cihan yanmıştı
Görse ne olur görmese ne olur

Sevda düştü cana ilk toprağıydım
Mecazi bir aşkın son durağıydım
Gidişi zulüm ki idam sanığıydım
Bilse ne olur bilmesene ne olur

Ay yoldaşım oldu güneş kiskanır
Kandil somurturken alev ıslanır
Ölüm sandığımanın son sayfasıdır
Kalsa ne olur kalmasa ne olur

Güz yağmuru gibi gözyaşı döktüm
Sonra taşa dönüp toprağın öptüm
Ararken perde perde yolum kaybettim
Gelse ne olur gelmesene ne olur

Ahmet Çiçek

Ne Olur!

Açılan tüm kapıları kapattınyaz yüzüme
Kapımın kilidini sen vur ne olur!
Haykırsam kanmazsın bir tek sözüme
Öfke dolu yüreğimi sen kır ne olur!

Hangi yanımda geçip ikiye böldün beni
Bir yanda uçurum bir yanım tuzak
Tutulmuş fırtınaya kağıt misali
Kaybolmuş benliğimi sen bul ne olur!

Söyleyin, dostlarım sakın aramasın
Yitik bir zerreyim yolunu kaybetmiş
Kurusun bağlarım gülüm solmasın
Solan güllerimi sen der ne olur!

Anladım sonrası yok bu gidişlerin
Yarama sen sürsem nafîle artık
Aldırış etmezsin boş yakarışlarım
Yalvaran dillerimi sen duy ne olur!

Yalvarış değil bu sitemdir boşa
Söyler geçerim etme sen tasa
Üstüme örttükleri herhangi bir taşaz
Adımı sen yaz sen yaz ne olur!

Ahmet Çiçek

Ne Yazar

Saçlarına örgü olsam gül olsam
Güneş olsan zifirime ne yazar
Yar ben seni iklim iklim arasam
Dört mevsimim bahar olsan ne yazar

Kara kışım zemherinin soğuğu
Çöl çiçeğim kör düğümün boğumu
Öldüğüm gün sevdiğimin düğünü
Üzerime toprak olsan ne yazar

Koca koca yalanlarda sakladım
Hece hece cümlelerde yokladım
Kariş kariş her adımda bekledim
Sabah olsan akşam olsan ne yazar

Hayatıma işlenmişsin inceden
Bekleyemem ne gündüzden geceden
Var git güzel sen yoluna bence de
Gergef gergef nakış olsan ne yazar

Ahmet Çiçek

Ne zordur

Ne zordur insanın ateş olması,
Ne zordur yağmur olup yağamaması,
 Ne zordur...
İnsanın yağmalanması
Ben gibi çaresiz
Ve sen deyip bağırarmaması
 Ne zordur...
Ateşte gölge araması...

Ahmet Çiçek

Neredesin

abil misin bendeki duygunun tarifi sen
lümü sorgulayan bakışın sularımı yakarken
oprağa akittiğin her damla bende iken
demi incittiğin yerde misin sen

Havva'nın yüreeğine girizgâhtır teselli
Nasıl böyle kanatır duvarımda her hali
Kötürüm bir tenhada kurban ettik kıbleyi
Arzın intiharındaki darağacında mısın sen

Menziline çekilmiş her harfi son kitabın
İslaktır nehirlerim, gözyaşımıdı intiharın
İsmail'e dokunan bıçaktı en güzel halin
İnfazımı onaylayan mühürde misin sen

Yeryüzü tutsak, kaldık ölümsüz aynalarda
Ölüyoruz kimsesiz, örselenmiş mavilerde
Yüreeğin bir kayadır en derin çukurumda
Karanlığıma asılı ipte misin sen

Ahmet Çiçek

Neylesem Seni

Elif'in dalında açan çiçeğim
Derin derin koklasam mı seni?
Dal'ıma konmayan ürkek küçüğüm
Koynuma sokup saklasam mı seni?

Deryada kaybolan inci tanemsin
Arasam kalbimde bulsam mı seni?
Boş yatağımdaki dolu yanımsın
Baktığım her yanda görsem mi seni?

Can zekatım olsan versem kullara
Pişman olup geri alsam mı seni?
Kerem olsam bir ömür düşsem yollara
Dokunsam sadece yaksam mı seni?

Bağrımda oturan koca dağ gibisin
Okşasam teninde sevsem mi seni?
Toprağın nimet olsa doyursa beni
Pazardan pazara satsam mı seni?

Ahmet Çiçek

O Gün

sen hele bir filiz ver
türküler yakarım ben zaten sana
sen hele sr dallarını
feda ederim ben baharlarımı
sen renklerini erken sal
inan toplarım tüm zamanlarımı
sen topraklarıma çizgiler çiz
belki yüreğinde tutarım biraz
sen kopar zincirlerini
bırak karışsın izlerimiz...

Ahmet Çiçek

O şehirde

O şehirde bıraktım,
Gömleğimi ve de ceketimi.
Uzak duraklarda,
Küflü duvarlara astım, sol yanıımı.
Toplayamadım kalabalık meydanlarda,
Çözülememiş bir denklemin bilinmeyenlerini.

Erken bıraktım yaşanmamışlıkları,
Senden, kendimden, bizden vazgeçerek,
Ne varsa dağıtıp saçlarında.
Adı konulmamış o şehrin kollarına
Koca bir hüznü bıraktım.

Tutsak,
Taze bir baharın tutsak kokuları,
Grisi, mavisi, beyazı tutsak,
Renk körü umutlarımı bıraktım.
Nasılsa çıkmazdı sabaha.
Ey koca şehir bir biz mi uyanamadık sabahlarına.
Hiç mi anlamadın suskunluğumu,
Saatin en ölü zamanlarında.
Hece hece bağurdım,
Seni seviyorum derken.
Kaldır gözlerini,
Ölüm için daha çok erken.

O şehirde öldürdüm,
Otobüs duraklarını.
Trenlerin sessiz akıp gidişlerini,
Tüm giden biletsiz yolcularını,
Numaralanmış isimsiz koltukları.
Aslında,
Seni ,
Beni,
Bizi,
Bize bizden kalan ne varsa ...
Oysa o şehirde bulmuştum seni.

Ahmet Çiçek

Ölümsüzdür Aşk

Keven değil, ölümler örter bedenleri
Ölüm değil, ayrılık öldürür sevenleri
Sevenler ölümleri öldürür sevdasıyla
Aşk keven giydirir en meçhul edasıyla
Ölüm; ölümsüz kılar aşka keven giyenleri

Ahmet Çiçek

Ölüyoruz Anlasana

Her akşam azar azar bölüyor sesinin yankısı
Çiğ gibi iniyor bakışların; çağırıyor ölüm sancısı
Yaralıyor yaprak yaprak şehrinin saçakları
Ölüyorum ansızın gör içimdeki kanlı bıçakları

Kanımla yıkıyor dört mevsim ve taş duvar
Çağırıyor sanki ruhumu ötelere bir rüzgâr
Nedir bu kan rengi yağmurlar yapraklarıma inen
Nedir bu zehirli öfke nehirlerimi söndüren

Ölüyoruz, anlasana sularda açan sarmaşık gibi
Ölüyoruz, kokular arasında karanlık yaprak gibi
Ölüyoruz, anlasana beyaz bir buluta çıkmış gibi
Ölüyoruz, تنها bir aleve karışmış gibi

Ahmet Çiçek

Papatya

papatya, avuç içine bırakılmış aynam
her ayrılığa bir tutam gözyaşı döker
papatya gariban, papatya yetim bakar
papatya, aynaya düşen yüzün yaralı
köpük köpük denizlerin dalgalı
papatya, yüzümde yaralar sarar
yaprak yoksa iskelet neye yarar
papatya, karanlığa açan güneşim
sana dokunmaya ürken kor'muşum
papatya, kucak kucak sürgün yemiş
garip bir ülkede onurlu bir direniş
papatyam, avuç içine bırakılmış aynam
sonu hep sevmiyora çıkandır çabam
papatya, seviyora kurban edilenim
peki bu cinayetin sebebi ben miyim

Ahmet Çiçek

Payıma Düşen

Dün gitti; yarın olur mu bilmem ki
İstemem kimseden aydınlık şafaklar
Döner mi Kenan'a Yusuf bilmem ki
Hu çeker inler dipsiz karanlıklar

Sessiz ağlayan çığlık göklerin kafesi
Şu kopan fırtınada üzerime üşüştü
Hatırla ismimi bir bayram arifesi
Gökkuşağı ararken hep karanlık düştü

Ahmet Çiçek

Revan

Bedenimi nehir yapmış akmışım,
Kimler geçti ben ardında bakmışım,
Kaç limanda ne gemiler yakmışım,
Günahlar ah! revan olmuş günahlar.

Soluksuz bir yaşama hayal olmuş dalmışım,
Olmadık acıları şekerliğe banmışım,
Ben gecemi gündüzümde bulmuşum
Geceler ah! şule yüzlü geceler.

Vurgun yemiş, bir çıkmış bir batmışım,
Sabır ziyan olmuş küllerimde doğmuşum,
Ben rüzgârı ateşe dost sanmışım,
Rüzgarlar ah! gam yüklü rüzgarlar.

Ahmet Çiçek

Sana Benziyor

sana benzer
önümde sekerek
koşan o çocuk
sana benzer

dokunamadığım küçücük adımları
yalansız her bakışı
sonrasında
içimi kemiren sarılamayışı
hatta kirletmeye korktuğum
taze sözleri
ve gene tutmayı beceremediğim minik elleri
sana benzer,
gözlerinde tuttuğum karaları
bahtına ettiğim duaları

bizi kendinden toplayıp
ayırmaya kıyamamış
içinde bir adam ölüyor oysa
kuramadığı bir cümleye özne oluyor
nesne oluyor her defasında
yüklemi ölümcül olsada

sana benzer
livaneli'nin `serenad'ı'
iskender'in `matem'i'
ahmet'in' esra-ri'
tüm film kahramanları
sinemacılar
gelciler, gitçiler
hatta platonikçe bağlanmış
ikincil kahramanlar

hayatıma yazılmış
bir senaryosun sen
sen arar
sen bulurum or'da
yaşanmış ya da yaşanacak
tüm hikayelerde

sana benzer,
tüm erken ölümler
annem oluyorsun rüyamda
mezar taşımda babam
beslediğin onca çocuk arasında
onca ayrılık içinde
bana varıyorsun

anlatamadığım her örnek gibi
tamamlanmayı bekleyen
bir sözcüksün sen
eksik doğmuş

bir hayat hikayesi iŖte
dedim ya sevgilim
arkamda
koŖarken dūŖen
o çocuksun sen...

Ahmet iek

Sana Gelmek

Her temmuz yazında karlar yağınca,
Cürmümü nar edip bak geldim sana.
Züleyha o kadar ah edip yandı da,
Yusuf'ta sır olup kandım ya sana.

Sana gelmeyeli asırlar olmuş,
Giydiğim kefenin miyadı dolmuş.
Terki diyar edeli gör neler olmuş,
Yıkık şu halimle bak geldim sana.

Sıcak iklimlerin serin karıydım,
Rumi'de kor olup sana yanaydım.
İstesen zerrene cennet vereydim,
Şems olup koşarak tez geldim sana.

Tarlalar tapanlar üstümde geçince,
Her sözün bir diken cana batınca.
Sensiz bu beden toprak olunca,
Bir tohum azmiyle yar geldim sana.

Ahmet Çiçek

Sanmışız

Gölgemiz kısalır; batanı güneş sanırız
Kalsak da çırılçıplak dağlara güvenimiz
Hep ocuk kaldık biz büyüdük sanırız
Kundaklayıp sonsuzluğu, yeminmiş sanırız

Yan yana yürürüz; üstümüze sefalet yağar
Düşlesek da hayalini elimizden kayar
O hayal ki sır saklamaz gözlerimde kanar
Herdem tutsaktır, özölmez sanırız

Kavgamız öfkeden değil, yaşanmışlıkta
Hudutsuzdur yüreğim yürür boşlukta
Celladım olur yalnızlık ağlaşır kuşlukta
Bir istila şehridir yıkılmaz sanırız

Kimdi bahçemizde mayıs çiçekleri büyüten
Kimdi feryadımı karanlığında unutan
Sinemde sular yandı aynaları karartan
Masum bir damlayı deniz sanırız

Ahmet iek

Sen

Sen: Dağ yamacına taze yağmış kar
Şiir yazan ellerime dokunan kalemsin
Sana giden yollar kapansa ne çıkar
Yüzümde dolaşan serin bir yelsin.

Sen: Kirpikte çiğ, dudakta kan damlası
İçimde gezinen cam kırığı
Kırk yıllık ömrümün diğer yarısı
Karanlık dünyama ay ışığımsın.

Sen: Avuçlarımda öptüğüm taze ekmek kokusu
Kötürüm bir ömrün son sayfasısın
İncecik parmakların, bakışların çocuksu
Dualarda biriken en derin sırrımsın.

Ahmet Çiçek

Sen Gelince

Sen gelince kuşlar geliyor pencereme
Ürkek depremler gibi mecalsiz
Bülbül sevdaya ağlıyor her gece
Papatya kokusu birde
Sen gelince kanatları kanıyor kuşların
Güvercinler avuçlarımda

Sen gelince
Yıldırımlar düşüyor bakışlarında
Hava, su, toprak fıskırıyor
Çoğalıyorum birden
Şafaklar beliriyor
Ve bir savaş büyüyor gözlerimde

Sen gelince rengi değişir sokakların
Beyaza döner baktığın her yer
Hiçbir şey görmez olur gözlerim
Geldiğin yollardan başka yâr
Varsın bir akşamüstü kurusun laleler

Ahmet Çiçek

Sendin

Göğümde gölgelenip
Gölgede saklambaçlar oynayan
Pınarlarına eğilip
Kanmadan içemediğim sendin

Sendin rüzgardan kalemim
Sudan çizemediğim kağıdım sendin
Şarkım, türküm, şiirim
Şazımda çalamadığım sendin

Daha kaç kuşluk geçecek
Vakitli vakitsiz
Kaç kilit vuracaksın
Duvarsız kapılarıma
Kaç kez ölür ki ruhsuz bedenler
Canımı almadan öldüren sendin

Nefesin nefsimde saklı
Farzet içimde gıdım gıdımsın
Ne çıkar
Aklımda büyüyorsun
Aklım oluyorsun
Fikrim sana çıkıyor
Sen oluyor tüm benliğim
İçimde yaşattığım hayatlar sendin

Ahmet Çiçek

Seni Hiç Sevmedimki

Kızıl Kale zindanlarında çürümeye yüz tutmuş bir beden,
Ne kadar alışabilir ki yokluğunun simasına?
Düşledim,
Düşlerimde alıkoymak yerine
Ama seni hiç sevmedim!

Nemli döşeklerinde uyudum göz pınarlarının.
Kurudum; dala döndüm.
Köprüler kurdum gönülden gönüle
Pencerelerinde baktım gözlerinin,
Hep gelirsin diye.
Ama seni hiç sevmedim!

Ben, benden bıktım
Umutlar yükledim, gelip geçen trenlere
Devrildim;
Adrese teslim kurşunlarınla.
Ama seni hiç sevmedim!

Çammazladım tarihe kendi kendimi
Örümcek ağında tutsaklık yaşarken
Gocuklar giydirdim bedensiz ruhuma
Tutuşsun, yansın içimdeki varlığın
Ama seni hiç sevmedim!

Hapsi yalan,
Hepsi çaresizlik,
Başa çıkamamaktı kavgalarımla
Anlatamamaktı,
Sağır, dilsiz benliğime
Sen, ya hiç doğmadın;
Ya da çoktan öldün.

Ahmet Çiçek

Seni Sevmek

Gölgede güneş aramaktır,
Seni sevmek.
Karanlığa ısılık çalmak,
Şekerli gül suyuna zehir katmaktır,
Seni sevmek.

Ateşin ardında karalıklar bırakıp,
Çorak toprağa tohumlar atmaktır.
Güvercin gölgesine sığınıp
Hayalini suya çizmektir,
Seni sevmek.

Dayanabilmektir dergah ateşine
Üşümektir gözlerinin en kuytu karasında
Belki de kısık sesle konuşup
Küçük harflerle yudumlamaktır
Seni sevmek

Ahmet Çiçek

Senin Yurdun

Kirpiğine can veren yağmurlar nerde gülüm
Göğün hangi katına gözlerin vurur senin
Oysa kaç ırmak kabardı içimde gülüm
Taşıyor bedenimi karanlık gözlerin senin

Senin her nefesin bir fırtına koparır
Binlerce ölüm olur takvim sayfalarım
Boynu bükük günlerim eylülde kalır
Oysa senin toprağın karışır sularım

Bu kanlı coğrafyada yüzün çiçek açarken
Arta kalan küllerim garipler dergâhında
Gamzelerin masum bir dalgınlığı yaşarken
Şimdi bir sır gibidir Züleyha'nın yurdunda

Sür tüm orduları, içimde çeşmeler kurusun
Hedefsiz bir mızrağın karanlığıym şimdi
Bizi kurban eyleyen yıldızlar da tutuşsun
Gel gör ki asuman da çaresiz şimdi

Sana doğru akıtsam karanlık sularımı
Şimdi biter mi dersin o siyah sürgün
Şesler de sustu asuman beni anlar mı?
Düşüp avuçlarıma bir yaprak gibi dökülsün

Ahmet Çiçek

Sensiz Eksik Hallerim

Okyanusları versem, gözlerin kadar
Manasız bir ebru olsa sonsuzluğuma
Kavruk bir beden mahzun, derbeder
Taşır mısın gölgeni susuzluğuma

Sensiz nefes almada musalladır karanlık
Derin bir boşluk kalır gönül vadilerinde
Ölümsüz açılır kapılar ardına dek
Binlerce sevgili ölür bu hayırsız türküde

Sen kalabalık bir şehir bense ıssızım
Sensiz zehir sunar bu hayat bana
Yaslı bir bahçede kimim, kimsesizim
Senin dikenlerin gözümde cennet bana

Bana bakışın lazım, sözler bahane
Açmamış bir nergis rengidir duruşun
Bana gözlerin lazım sözler bahane
Yazılmamış muammadır her bir bakışın

Sanadır bu ağlayan kırılğan düşler
Göç vurur, kanayan ıssız bir gülü
Sanadır zavallı, bitkin gülüşler
Çırpınır zaman delirtir tohumu

Ahmet Çiçek

Son Umut

Hani diyorum
Bi çıkıp gelsen
Elinde umudun
Üzerinde beyaz elbisenle
Yüzüm sana dönük
Bir sokak lambası altında
Öyle oturup iki çift laf etsek
Öyle kalakalıp
Taş kesilsek yalnız kaldırımlara
Kışlar üstümüzde geçse
Gelince bahar
Yeşerse ümitlerimiz
Üstümde son nergis bitinceye dek
Anlaki ben seni çok özlemişim...

Ahmet Çiçek

Sözlerin ve Gözlerin

Anla ki hiçbir şeydir yaprak yaprak sözlerin
Anla ki ne çok şeydir damla damla gözlerin
Göğsümün kafesinde bir kuş çırpınışıydı
Sözlerin ve de gözlerin bir muamma savaşıydı

Bir günahın zerresine gözlerin düştü yekten
Çalmadım hiçbirini ne siyahtan ne aktan
Düşür yüzünü yüzüme anla artık halimi
Çıkılmaz girdap sanki bulamadım rengini

Sus deme, yağmalama dilimdeki sözleri
Gözlerine yazılmamış haylaz bir şiir gibi
Bırak ağlasın artık şu kanayan gökyüzüm
Gecenin siyahında gözlerinde üşürüm

Sen söylenmemiş sözler öldürürsün alнімda
Gölgelenir gözlerim binlerce günahımda
Sözlerin duvarımda yitik bir harfe benzer
Ve gözlerin uçurum, derinimde bilmezler

Ahmet Çiçek

Şimdi

Dokunduğun yerde başlar hayatım
İltizamlı bir toprağım şimdi
Tek solukta devrildi ağaçlarım
Haddini bilmez yaprağım şimdi

Nasılsa gün gelir unutulur zaten
Nasıl da alıp gittin bıraktın matem
Kısacık bir aşka yenildim madem
Anadan doğma üryanım şimdi

Öyle bakma, vurma şimdi yüzüme
Çarmıha gerilmiş kanar eşiğimde
Şarabın kanında gecemi söndürme
Kasaba meyhanesi gibiyim şimdi

Ahmet Çiçek

Tutunamadığım

Pekiştirilmiş kelimelerle avuttum.
Gocunmadım yargılanmaktan.
Düşlenmemiş eylemlerimde,
Gençlik yeminleri ettim.

Tutunamadığım zaaf larım vardı,
Buz kayganlığında gençliğimin.
Gülümsemelere ağıtlar yaktım,
Her baharında ömrümün.

Çorak kişilikler öldürdüm,
Edilgen eylemlerimle.
Koştu m; dokunamadım,
Bir tutam sıcak nefesine.

Üstüne beton dökülmüş tutkulara soyundum.
İlanlar ettim; her uygarlığında insanlığın.
Efsaneler yarattım umulmadık anlarda.
Kör düğüm oldum saçının her telinde.
Direndim,
Tutunamadım.

Ahmet Çiçek

Unuttum

Giden sevgililer yok artık yanımda
Gittiği yolların adını unuttum.
Yoksun sen hayatımda yoksun canımda
Ettiğin yeminin yadını unuttum.

Bir omuzdun oysa başımı yasladığım
Tükendi umutlar içimde beslediğim
Bir alem ki bende, benden gizlediğim
Muradı olmayan ömrü unuttum.

Hangi dağın karıydın yüreğime göl oldun
Daha dün benim idin şimdi kimlerin oldun
Aradım her zerremde yokluğunu gördüm
İçine düştüğüm gözü unuttum

Sevgili dediğin dikenmiş, gül imiş
Karanlık gecede yanan mum imiş
Yare beslediğim hasretler tükenmiş
Kanmadan baktığım yüzü unuttum

Unuttum sevgilim kendimi bile
Döktüğüm gözyaşı bir nazlı güle
Unuttum ben artık unuttum bile
Senden arda kalan son sözü unuttum

Ahmet Çiçek

Yalan Da Olsa

Sonra bir gün
Yalan da olsa
Kapımı çal
Ellerin pervazlarım okşasın
Sabahlarım olsun gözlerin
Çakıl taşlarına bıraktığın izler
Pişmanlığım olsun
Yalan da olsa
İki vakit arası
Yattığım uykum ol
Sıkıntılı gökyüzüme ellerini aç
Ki..
İçtiğim çayların demi olsun
Yalan da olsa
Birkaç fidan
Biraz gökyüzü getir bana
Götürdüklerine sayarım
Yağmurlarıma mavi ol
Göğsüme nefes
Avuçlarıma serinlik
Ol ki..
Ateşim yakmasın seni
Yalan da olsa
Kapımı çalmadan gel...

Ahmet Çiçek

Yalnızlık

Ey! rüzgara meydan okuyan yelken
Benim kadar yalnız mısın?
Ey! top güllesiyle dağılan kalkan
Benim kadar yalnız mısın?

Ey! soframdaki ekmek kırıntısı
Çölde susuz kalan bitki örtüsü
Hoyratça tekmelenen kibrit kutusu
Benim kadar yalnız mısın?

Ey! sürgünden sürgüne atılan sultan
Ey! Leyla sevdasına susayan ten
Ömür zirvesinde boynu bükük kul
Benim kadar yalnız mısın?

Ey! sahibini bekleyen isimsiz mezar taşı
Ey! son seferine çıkmış ebediyet naaşı
Öz vatanından firari kanatsız ömür kuşu
Benim kadar yalnız mısın?

Ey! dişlerine yem olduğum şu dünya çarkı
Ey! bir damla şükre muhtaç kainat arki
Gidene el sallayan musalla tahtı
Benim kadar yalnız mısın?

Yalnız mısın ey garibin sofrası?
Hangi yana dönsem mayın tarlası
Şefkate muhtaç öksüz yuvası
Benim kadar yalnız mısın?

Ahmet Çiçek

Yaşamak

Aşkın nice hallerini terk ettik gözyaşımızla
Göz sarhoş gönül sarhoş ölüm gibi yaşamak
Karanlık açıyor güller öldürdük ellerimizle
Gül sarhoş gülşen sarhoş son dem gibi yaşamak

Yedi kapılı bir handı gönül durağımız
Kurban ettik canları hangi kapıda bıraktınız
Kırk yıl daha beklesem elbet gelir sıramız
Efsunlu dualarda sır gibidir yaşamak

Kararıyor gözlerim seçilmiyor artık renkler
İncinir gamzelerde gönlü kırık ahenkler
Ateş yağmalanmış söylemiyor gerçekler
Rüzgâra yelken olup kor gibidir yaşamak

Ne çok kaybetmişiz hepsi birer mezardı
Bu söküük nasıl dikilir hangi kitap yazardı
Kapanır amel defteri ölüm azar azardı
Aşk yurdunda ölümü öpmek midir yaşamak

Dağladılar ruhumuzu yaraya tuz vura vura
Benim mi aynadaki gördüklerim yalanla
Kapıda bekler ruhum çıkar mıyım bahara
Baharı bekleyen kışta kar gibidir yaşamak

Yaşamak bu değilmiş anladım daha yeni
Yerle gök arasında ey kıymetli sevgili
Şimdi gitmek zamanı kalmak mıymış bedeli
Gidenin arkasında zor gibidir yaşamak

Ahmet Çiçek

Yemin

Söyleyin o yâre meylim kalmadı
Dört kitap üstüne yemin ederim.
Su olup aksa da seyrim kalmadı
Bakamam bir daha yemin ederim.

Ne bahar ne bahçe güldendi özün
Dün gibi aklımda baldandı sözün.
Cennetten bir parça olsa da yüzün
Giremem bir daha yemin ederim.

Bir yanım annem sendin bir yanım
İhanet kurşunuyla vurulan benim.
Kalbi kararmışa yok bile kinim
Sevemem bir daha yemin ederim.

Ben çoktan vazgeçtim senden, sevginden
Yok artık kalmadın benden tamamen.
Bir uçurum kenarıdır sevda denilen
Tutamam bir daha yemin ederim.

Ahmet Çiçek

Yoksan

Yoksan,
Canlılar arasında ölü gibiyim.
Çaresiz, hastalıklı deli gibiyim.

Yoksan,
Yaşamadığım zamanları yaşadım en tenhada.
Utandım, içimde yaşattığım sen'de.

Yoksan,
İsyanlar bastırdım hep içimde başıboş.
Ters yollarında yürüdüm hayatın keşmekeş.

Yoksan,
Muhalif oldum öz benliğime.
Misyonlar yükledim kendi kendime.

Yoksan, vakit geldi gidiyor gibiyim.
Yoksan, geçilmez sınırlara uğruyor gibiyim.
Yoksan, sonsuzluk tadına varıyor gibiyim.
Yoksan,
Neyleyim sen yoksan...

Ahmet Çiçek

Yüreginde Yaşatamadığın Çocuk

yüregindeki çocuğu yaşatmak istiyorsan;
toprağına su katacaksın...
yüregindeki çocuğu yaşatmak istiyorsan;
belki ellerinde tutacaksın...
inan ki ...
yüreginde yaşatamadığın o çocuk öldü
haberini olsun...

Ahmet Çiçek